

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie radcy prawnego J. H.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i in.

po rozważeniu dopuszczalności skargi wniesionej przez obrońcę obwinionego na orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt WO ../16, na podstawie art. 539f w zw. z art. 531 § 1, art. 530 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.)

postanowił:

1. pozostawić skargę bez rozpoznania;
2. kosztami sądowymi w przedmiocie skargi obciążyć J. H.

UZASADNIENIE

Obrońca obwinionego radcy prawnego J. H. wniosła do Sądu Najwyższego pismo określone jako „skarga na wyrok sądu odwoławczego”. Z treści pisma wynika, że nie wskazując podstawy prawnej, obrońca zaskarżyła nie wyrok, ale orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt WO ../16, w części uchylającej rozstrzygnięcia uniewinniające obwinionego zawarte w pkt 1 i 2 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych

w [...] z dnia 27 lipca 2015 r., i przekazującej sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Skargę tę, niewątpliwie wniesioną w oparciu o przepis art. 539a § 1 k.p.k., umiejscowiony w rozdziale 55a Kodeksu postępowania karnego, należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Zagadnieniem kontrowersyjnym jest, czy skarga, o której mowa w wymienionym przepisie przysługuje stronie w przypadku wydania przez korporacyjny dyscyplinarny sąd odwoławczy, w tym wypadku Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, orzeczenia uchylającego orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Wobec zaistniałych w tym względzie rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w dniu 14 września 2017 r. tenże Sąd w składzie 7 sędziów z inicjatywy Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wypowiedział się w kwestii, czy na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.) dopuszczalne jest odpowiednie stosowanie przepisów rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dyscyplinarnym uregulowanym w tej ustawie (sygn. akt I KZP 9/17).

Ta okoliczność uzasadniałaby odroczenie posiedzenia do czasu rozstrzygnięcia wspomnianego zagadnienia prawnego przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego. Byłoby to jednak niecelowe, bowiem nawet w razie uznania dopuszczalności stosowania instytucji określonej w art. 55a k.p.k. w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym w sprawach radców prawnych, w niniejszej sprawie i tak by ona nie przysługiwała. Przeszkodą do rozpoznania skargi byłaby bowiem okoliczność, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego z wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu J. H. wystąpił pismem z dnia 29 listopada 2014 r. Wobec braku adnotacji o dacie złożenia pisma w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [...] (nie nastąpiło to drogą pocztową), nie jest jasne, kiedy to nastąpiło, wszakże nie ulega wątpliwości, że nie później niż 26 stycznia 2015 r., kiedy to przewodnicząca Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wydała zarządzenie o odnotowaniu sprawy w repertorium spraw dyscyplinarnych i nadaniu jej sygnatury (t. II, k. 111). Tymczasem w szeregu orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazał, że z uwagi na treść art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks

postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437), przepisy rozdziału 55a tego Kodeksu stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte poprzez złożenie aktu oskarżenia po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. np. postanowienia: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, z. 10, poz. 70; z dnia 22 listopada 2016 r. IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 6 marca 2017 r., V KS 2/17, LEX nr 2237292; z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KS 1/17, LEX nr 2281284). Skoro w niniejszej sprawie wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu, będący odpowiednikiem aktu oskarżenia w postępowaniu karnym, został wniesiony do właściwego sądu dyscyplinarnego przed 1 lipca 2015 r., konsekwentnie należało uznać, że skarga na orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych jest niedopuszczalna z mocy ustawy i pozostawić ją bez rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

kc